ΠΕΡΙ ΣΙΓΗΣ

Ο τέκτονας με την είσοδό του στην αδελφότητα βρίσκεται αντιμέτωπος με το αίτημα της Σιγής, βιώνει το πνεύμα της σιωπής και ασκείται στην «εχεμύθεια» αποσκοπώντας στην ανοικοδόμηση του ναού της Αρετής με Σοφία, Ισχύ και Κάλλος.

Η Σιγή δεν συνδέεται πάντοτε με την εχεμύθεια. Σε μία αίθουσα διαλέξεων, σε ένα θέατρο, σε ένα δικαστήριο επιβάλλεται σιγή χωρίς να αιτείται και εχεμύθεια όπως συμβαίνει στον Τεκτονισμό και μάλιστα ενόρκως αναλαμβανομένη, διότι η Στοά είναι μία μοναδική μορφή οργάνωσης εσωτερικά και εξωτερικά όπου το κάθε μέλος έχει ορισμένη θέση, ακολουθεί ενιαίο σύστημα και διάταξη εργασίας σεβαστή και τηρείται αυστηρά από όλους.

Το πρωταρχικό πρόσταγμα της Τεκτονικής Σιγής διαμορφώνει το ασφαλές πλαίσιο της σιωπής για να οδηγηθούμε στην εχεμύθεια ως αρετή και καθήκον και να εξασφαλίζεται η αναγκαία μυστικότητα και η διαφύλαξη των τεκτονικών μυστικών.

Η μυστικότητα στον Τεκτονισμό σκανδαλίζει και οπλίζει πολεμική, γεννά ερωτήματα και εξάπτει την φαντασία.
Σκανδαλίζει τους αμύητους και οπλίζει την αντιτεκτονική πολεμική και αποδίδουν στον Τεκτονισμό ανομολόγητους σκοπούς ή τον κατηγορούν για ποικίλες συνωμοσίεςή τον χαρακτηρίζουν ως θρησκεία, παραθρησκεία ή θρησκευτική αίρεση γιατί προφανώς λησμονούν ή παραβλέπουν ότι μυστικότητα υπάρχει σε κάθε σύλλογο, σωματείο, εταιρεία ή επιχείρηση, όπου οι μη έχοντες σχέση δεν μπορούν να γίνουν κοινωνοί καταστάσεων ή αποφάσεων.

Δεν υπάρχει μυστικότητα εξωτερική γιατί όλοι γνωρίζουν ότι υπάρχει Τεκτονισμός. Υπάρχει όμως μυστικότητα εσωτερική που σχετίζεται με την παράδοση και οφείλεταισε ανάγκες ασφάλειας και διδασκαλίας όπως
α) ως μέθοδος και σύστημα διδασκαλίας, προκειμένου να προστατευθεί η ψυχή και το πνεύμα του νεομυήτου και να επιτευχθεί με μεγαλύτερη ασφάλεια και επιτυχία,ο επιδιωκόμενος σκοπός
β) ως τακτική και πρόνοια, προκειμένου να διατηρηθούν και μεταδοθούν οι αρχές το κύρος και η σοβαρότητά του στην αιωνιότητα με την χρήση των δοκιμασμένων καιαποδεδειγμένων συμβόλων και αλληγοριών τα οποία παρέλαβε από την μακραίωνη παράδοση και το σύστημα του επαγγελματικού Τεκτονισμού.

Στην αρχαία Αίγυπτο, όπου η εσωτερική διδασκαλία ήταν «ενοθεϊα» σε αντίθεση με τη λαϊκή πολυθεϊα και στην οποία λίγοι προχωρούσαν, στην είσοδο των ναών τοποθετούσαν το άγαλμα του θεού της Σιγής Αρποκράτη, διότι κατά τον αδ. Κάλκοτ, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ενδιαφέρονταν πολύ για τη Σιγή και την μυστικότητα των μυστηρίων των.

Ο Αρποκράτης που σημαίνει «Ωρος ο Παις», γιός του Όσιρι και της Ίσιδας, παρουσιάζεται φέροντας τον δείκτη της δεξιάς στα χείλη.

Ο Πλούταρχος φρονεί ότι η χειρονομία αυτή φανερώνει την παιδική του φύση και συμβολίζει τον ανατέλλοντα ήλιο και το ανανεούμενο έτος, ενώ Έλληνες και Ρωμαίοι θεωρούν το δάκτυλο στα χείλη ως σύμβολο Σιγής και εχεμύθειας και γιαυτό ο Οβίδιος λέει ότι είναι «εκείνος που συγκρατεί τη φωνή και πείθει για τη σιγή με το δάκτυλό του.

Ο Απουλήιος – Λατίνος ποιητής – μυημένος στα Ισιακά μυστήρια, λέει «Κανείς δεν μπορεί να με αναγκάσει ποτέ να αποκαλύψω στον αμύητο όσα μου εμπιστεύτηκαν υπό τον όρο της Σιγής» και αναφερόμενος αόριστα στη μύησή του γράφει: "Ισως περίεργε αναγνώστη, επιθυμείς να μάθεις τι ελέχθη και επράχθη, θα σου το έλεγα, εάν μου επιτρεπόταν, θα το γνώριζες, εάν σου επιτρεπόταν να το ακούσεις. Αλλά τόσο τα αυτιά, τα οποία θα άκουγαν τα πράγματα αυτά και η γλώσσα που θα τα έλεγε, θα έδρεπαν τα κακά αποτελέσματα της αφροσύνης τους". Λόγια, όπως αντιλαμβανόμαστε με διπλούς αποδέκτες.

Στην αρχαία Ελλάδα δινόταν μεγάλη προσοχή στην μυστικότητα των μυστηρίων και επιβαλλόταν με πολλούς τρόπους.

Στα Ελευσίνια μυστήρια μετά την Είσοδο των μυστών στον ναό, ο ιεροκήρυκας κλείνοντας τη θύρα, αναφωνούσε το Ορφικό (Πλάτων-Τιμαίος) «Εκάς, εκάς έστε βέβηλοι» και ο παραβιάζων το «απόρρητο» χαρακτηριζόταν ως «ασεβής». Η κλείδα ήταν το σύμβολο του «κραττείν» την γλώσσα και του «απέχειν» από συκοφαντίες και δυσφήμιση.

Ο Αισχύλος στον «Προμηθέα Δεσμώτη» παρουσιάζει τον ήρωά του να αντιμετωπίζει με απόλυτη σιγή, υπεράνθρωπη καρτερία, σφιγμένα δόντια και κλειστό το στόμα τους βασανιστές του και μόνον όταν αυτοί φεύγουν, ανοίγει το στόμα του και φανερώνει τον ανέκφραστο πόνο τον οποίο έπνιγε με υπομονή και με την σιωπή του.

Στην είσοδο της σχολής του Πυθαγόρα το «Ομακοείο» (ομού+ακούειν», υπήρχε το άγαλμα της μούσας Σιγής ενδεδυμένης με αραχνοϋφαντο πέπλο, που σφράγιζε το στόμα όπως ο Αιγύπτιος Αρποκράτης, με τον δείκτη της δεξιάς να υπενθυμίζει τη Σιγή και την εχεμύθεια, της οποίας η πατρότητα αποδιδόταν στους Πυθαγόρειους.

Ο Πυθαγόρας, ο κατά τους παλαιούς τέκτονες, «αρχαίος φίλος και αδελφός», εννοούσε τη Σιγή ως Φυσικό Νόμο και υποχρέωνε τους μαθητές της πρώτης τάξης —τους κατά τον Ιάμβλιχο «ακουσματικούς» - πενταετή σιγή και εχεμύθεια με όρκο επί της Τετρακτύος, διότι πίστευε ότι «Ου τα πάντα τοις πάσι ρητά» και ότι «Ου γαρ οίον τε πάντας ομού φιλοσοφήσαι».

Την Σιγή ο Πυθαγόρας χρησιμοποιούσε ως δοκιμασία και έλεγχο της εγκράτειας της γλώσσας και την θεωρούσε μαζί με την εχεμύθεια ως «χαλεπωτέραν των άλλων εγκρατευμάτων», όπως ο Αριστοτέλης ο οποίος σε ερώτηση τι θεωρεί πιο δύσκολο να τηρήσει ο άνθρωπος

απάντησε «την εχεμύθεια και την σιγή».

Στα μυστήρια του Μίθρα, οι μαθητής έδιδε τον όρκο της εχεμύθειας μετά τις δοκιμασίες (κατά τον Νικήτα), ενώ στα Ινδικά μυστήρια, τα οποία συναντώνται και σήμερα, κατά την μύηση στον πρώτο βαθμό, μετά την επίκληση προς τον ήλιο, ο μυούμενος καλείται να ορκιστεί και «απόλυτη εχεμύθεια».

Η σιγή του μαθητή τέκτονα δεν πρέπει να ξενίζει, να προβληματίζει ή να τον οργίζει, διότι απαιτείται δοκιμασία και βιωματική άσκηση και δεν αποτελεί ελάττωμα, αλλά προτέρημα του Τεκτονισμού

Ο Paulo Coelho στο «Εγχειρίδιο του πολεμιστή του φωτός» γράφει ότι «πρέπει να σιγήσουμε», απαλλαγμένοι από τις μυριάδες φωνές που αντιλαλούν στα αυτιά μας, μη έχοντας τη δυνατότητα να μοιρασθούμε όνειρα και νοσταλγίες με τους άλλους, προκειμένου «να ξυπνήσουμε τον πολεμιστή του Φωτός, που κοιμάται μέσα στον καθένα μας».

Η «Σιγή» που επικαλείται ο Τεκτονισμός δεν είναι τίποτα άλλο από μία επίκληση για ταπεινότητα και σεμνότητα, χαρακτηριστικά που είναι απαραίτητα στον αληθινό Μύστη και τα όποια δεν του επιτρέπουν να δημιουργεί μάταιο θόρυβο για τιμές και διακρίσεις, για αναγνωρίσεις και φιλοφρονήσεις.

Όταν αιτούμαστε τη μύηση, πρέπει να σιωπούμε όχι μόνον προς τους άλλους, αλλά και προς τον εαυτό μας. Ας το κατανοήσουμε καλά αυτό. Το Κοσμικό, το Θείο, επικοινωνεί μαζί μας μέσω της σιωπής. Για να ακούσουμε τη συμβουλή του Θεού, να λάβουμε διαισθητικές εκλάμψεις, πρέπει να γνωρίζουμε πως να κάνουμε την εσωτερική, βέβηλη φωνή να σιωπήσει.